

Khi mẹ chồng gặp nàng dâu

by Mông diện tiểu phiên gia

Đam mỹ đoản văn, ôn nhu công x độc miệng thụ, HE.

An Nguyệt Nhã

1,

Huấn luyện viên: "Cút! Người không phải biết lái xe sao!"

Đệ tử: "Chính là ta không có bằng lái a."

Huấn luyện viên: "Hừ! Đường đường XX tập đoàn đại tổng tài sẽ mời không nổi một cái tài xế?!"

Đệ tử: "Chính là thời gian chơi xe chán, tài xế không có phương tiện ở đây a."

Huấn luyện viên giận: "Phắc! Người sao không biết đi tìm một tài xế có thể cùng người chơi xe chán a?!"

Đệ tử: "Cho nên ta tới tìm người a."

Huấn luyện viên: "Tìm người đại... Ngô ngô... gia!"

2,

"Tiểu Cảnh... Còn đau không?" Lý Ước tối hôm qua ở trên xe làm được có điểm ngoạn, không khỏi lo lắng nói.

"Đau em người! Không đau người tới thử xem!" Một cái gối đầu ném qua.

"Nga, may mắn ta không có em." Lý Ước tiếp được gối đầu

"..." Tức đến nói không ra lời.

"Tiểu Cảnh, lần sau chúng ta đi dã ngoại đi, ven đường xe chán trừ bỏ ô tô đi ngược đi xuôi đều không có phong cảnh gì đẹp." Người nào đó một bên cười đậm đặng nào bỏ, một bên đánh về phía trên giường nằm úp sấp Hà Cảnh.

"Lần sau? ! Người còn dám có lần sau!" Hà Cảnh chịu đựng phía sau bộ vị nào đó không khỏe, một cước đạp qua người nào đó đang nhào tới.

"Bẹp!"

3,

"Này! Thật sự không cần tiếp tục mua quà sao? Này đó có thể hay không quá ít? Nếu không chúng ta nhiều hơn nữa mua điếm đi... Như vậy, mẹ ngươi mới có thể lấy cái bà thích a."

"Không cần tiếp tục mua a, mẹ ta chỉ nói đem ngươi mang về nhà thì tốt rồi." Lý Ước nhìn thấy Hà Cánh trên tay dẫn theo hai túi lớn, muốn giúp đỡ lấy xuống, lại bị hấn tránh thoát.

"Đi qua một bên! Chính mình lấy!"

"Được rồi." Lý Ước cười xoa nhẹ tóc Hà Cánh.

"Đem móng heo lấy ra a! Tóc đều bị ngươi vò rối! Hình tượng hình tượng! Chú ý! Đợi lát nữa muốn thấy mẹ ngươi!"

"Tiểu Cánh không cần khẩn trương như thế, mẹ của ta xem qua ảnh của ngươi, bà đối con dâu vừa lòng thật sự a."

"Ai... Ai khẩn trương!" Hà Cánh đã bắt đầu nói lấp, sau đó một cước đạp qua "Em ngươi mới là con dâu!"

"Ôi! Là ai mới vừa rồi còn nói phải chú ý hình tượng a!" Lý Ước quái kêu.

4,

Lúc này cửa từ bên trong mở ra, một vị phụ nhân lao tới, trực tiếp chìa hai ngón tay nhéo lỗ tai Lý Ước: "Quý gào cái gì! Con dâu mang về cho ta đâu?"

"Oa —— mẹ! Mau buông tay a! Lỗ tai mau bị nhéo rách! Kia không, bên cạnh chính là hấn thối."

Phụ nhân lúc này mới quay đầu, nháy mắt biến sắc mặt, đổi lại một bộ tươi cười: "A, đây là Tiểu Cánh đi. Nếu thẳng con bác không nghe lời, con liền nhéo lỗ tai nó, nó chắc chắn sẽ cầu xin tha thứ, ha ha ha..." Nói xong bản thân trước cười rộ lên.

"Chào... Chào dì!" Hà Cánh nhìn thấy một màn vừa rồi chỉ biết tròn tròn mắt.

"Ăn? ! Dì? !" Phụ nhân nghe một chút liền thay đổi sắc mặt.

"Mẹ!" Lý Ước hoàn toàn đối với lão mẹ nhà mình không ngôn ngữ, nhưng lại khiếp sợ uy lực của bà, nói cái gì cũng không dám nhiều lời, đành phải trộm đổi Tiểu Cánh nháy mắt. Thật sự là đau đầu a đau đầu.

"Mẹ... Mẹ, ngày của mẹ vui vẻ!" Hà Cánh lúc này mới cảm giác mình đó là gặp sư phụ a.

"U! Này không phải tốt sao!" Phụ nhân lại triển khai miệng cười đáp ứng, phác qua ôm lấy con dâu.

Hà Cánh hai tay mang theo túi, sợ tới mức ngốc nguyên tại chỗ không dám cử động, vội vàng hướng Lý Ước phát ra ánh mắt cầu cứu.

Lý Ước vô sách, một tay nâng trán thờ dài. Hắn có dự cảm, mẹ già iu quý khi đã gặp bà xã thân yêu của mình, cuộc sống sau này nhất định sẽ thực phần kích. May mắn chính là hôm nay quay về thăm nghỉ lễ xong, không cần ngồi thời gian quá dài, nghĩ vậy, Lý Ước thoáng dần ra một hơi. Kết quả chợt nghe đến...

"Tiểu Cánh a, mấy khi đến chỗ mẹ, ở đây chơi nhiều vài ngày a. Hào, quyết định như vậy! Đi, vào nhà, mẹ thu thập xong phòng tân hôn cho hai đứa. Chờ một lát cơm nước xong, mẹ truyền cho con kinh nghiệm quản lý chồng. Ha ha ha..."

"Khụ khụ..." Lý Ước bị nước miếng của mình bị sặc.

"..." Hà Cánh tiếp tục hóa đá.

5,

===== (≧▽≧ / ♥) =====

Lý Ước cùng Hà Cánh là bảy năm trước ở trường học lái nhận thức, lúc ấy Lý Ước cùng vài người khác bị phân ở xe Hà Cánh cùng luyện tập.

Hà Cánh làm huấn luyện viên, tính tình thật không tính là không tốt, mà là quá kém. Nghiêm khắc là khỏi phải nói, lưỡi độc lại càng không cần bàn, mắng chày nữ đệ tử mấy cái, nhưng vẫn là có rất nhiều người yêu cầu phân đến xe của hắn luyện tập, nguyên nhân là hắn dạy rất nghiêm túc, đem toàn bộ kỹ xảo lái xe đều dạy cho đệ tử, mà không đơn thuần là chỉ làm cho bọn họ biết lái xe, còn dạy bọn họ vài kỹ thuật điều khiển mấy chi tiết nhỏ an toàn trong khi lái xe cùng tiết kiệm xăng dầu chẳng hạn.

Có thể khẳng định, người từ trong tay Hà Cánh dạy dỗ, tỉ lệ đổ đó là trăm phần trăm.

Ngay từ đầu trên xe đệ tử đều rất sợ Hà Cánh, thật không phải mặt của hắn ngày thường có bao nhiêu khủng bố, nói năng thận trọng còn chưa tính, cảm giác hắn và ai đó có nhiều cừu hận dường như, ai vừa có sai lầm liền khó tránh khỏi ăn mắng một chập.

Khi đệ tử thứ ba bị tức đi đổi huấn luyện viên, Lý Ước vẫn là cười chạy đến trước mặt Hà Cánh hỏi hắn muốn uống nước hay không.

Nếu nghĩ đến Lý Ước không có bị mắng qua, đó là không có khả năng, hơn nữa hắn hẳn là bị Hà Cánh mắng thậm nhất một cái.

"Ánh mắt nhìn phía trước! Phía trước! Ngươi nhìn mặt ta làm cái gì! Ngươi mắt vẹo a!"

"Hắc hắc..."

"Sang số 2! ... Thêm số 3! Ngu ngốc! Tay cầm ở giữa! Ở giữa! Ngươi nắm đui ta làm gì!"

"A!" Tay Lý Ước luôn luôn nắm đui Hà Cánh bị Hà Cánh một cái tát đánh rụng.

"Dừng xe! Dừng xe! Dẫm phanh! Dẫm phanh! Ngươi là heo à! Nghe không được ta nói!" Hà Cánh tức giận một cước dẫm phanh phụ! Tắt máy...

"Ôi chào, nhanh như vậy, ta mới lái hai vòng a..." Lý Ước than thở.

"Ba vòng! Người học đếm chưa?!"

...

Hai vòng sau, Hà Cánh không biết khi nào thì đổ mặt, trái lại thấy Lý Ước còn một bộ chuyện gì đều không có phát sinh bình tĩnh, càng nghĩ càng buồn bực.

Chờ Lý Ước vừa xuống xe, Hà Cánh liền chuyển qua ghế lái, bật người lái xe rồi đi, cũng không quản còn lại mặt khác mấy đệ tử hôm nay còn không có lên xe đâu.

"Chết tiệt! Hồn đản!" Hà Cánh một bên lái xe một bên cắn răng mắng Lý Ước, bởi vì ngay tại vừa rồi Lý Ước luyện sang số, không cẩn thận nắm lấy vị trí ở giữa mà không phải cái đui mình hay mắng, lại có thể hại chính mình nổi lên phản ứng.

===== (≧▽≦ /°♥) =====

Hà Cánh nghe mẹ Lý kể một ít chuyện cười của Lý Ước trước đây, nhìn còn tại trong phòng bếp nấu cơm Lý Ước liếc mắt một cái, không biết như thế nào nhớ lại chuyện năm đó cùng Lý Ước sơ quen.

6,

===== (≧▽≦ /°♥) =====

Khi đó Lý Ước vẫn chỉ là một cái Quản lí nhỏ nhỏ trong công ty con của tập đoàn, bởi vì vội vã cần bằng lái mà đi trường lái xe đó báo danh. Lại không ngờ gặp phải một huấn luyện viên ma quỷ.

Kỳ thật Lý Ước bị chửi nhưng lại không giận Hà Cánh, đại khái là từ nhỏ đến lớn bị mẹ ỉu quý nhà mình chửi quen rồi, đã muốn tự động miễn dịch, trực giác cảm thấy Hà Cánh cùng mẹ giống nhau, đều là loại người nói năng chua ngoa đạu hủ tâm.

Lý Ước chân chính yêu thích Hà Cánh thì hẳn là lần đó cùng đám đệ tử đều thi tới bằng lái, cùng nhau mời giáo luyện Hà Cánh tụ họp đi.

Còn nhớ rõ đêm hôm đó, mọi người luân phiên cấp Hà Cánh mời rượu, có rượu có bia pha lên, chỉ chốc lát sau đã đem Hà Cánh chuốc gục.

Hà Cánh lung la lung lay tới WC, thỉnh linh một người đẩy cửa bước vào.

Vào đúng là Lý Ước, Hà Cánh thấy hấn chỉ lạng đi một chút, đột nhiên liền nở nụ cười, còn mở miệng hát: "Ta là nữ sinh, xinh đẹp nữ sinh..."

Lý Ước ngây dại, chứng kiến huấn luyện viên luôn luôn mặt lạnh, cười rộ lên nhu hòa đi về cứng ngắt trên khuôn mặt, hơn nữa da hấn là loại trắng nõn như thế nào đều phơi không đen, cùng mới vừa bị rượu làm dụi môi đỏ mọng, hát lên cái gì ca từ kia bộ dạng lại có thể... Thực đáng yêu...

Chờ khi tỉnh ngộ đến mình đang làm cái gì, Lý Ước đã muốn hôn lên môi Hà Cánh, trần trọc hút, mê muội không thôi...

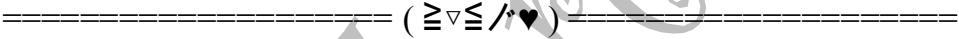
Tiếp sau, Lý Ước bởi vì biểu hiện xuất sắc liền được điều hướng tổng công ty, sau đó từng bước một dựa vào cố gắng của mình bay lên đến vị trí bây giờ.

Thẳng đến bảy năm sau hắn mới đột nhiên phát hiện bằng lái hạn sáu năm của mình hết đã quên đổi, đành phải lái tới trường lái xe lúc trước đi luyện, cũng chỉ định Hà Cánh một mình làm huấn luyện viên của hắn.

Sẽ không ai đối với lần này đưa ra dị nghị, bởi vì liên trường lái xe này hiện tại cũng là một trong những chi nhánh trong tập đoàn của Lý Ước.

Kỳ thật từ sau tối đó, không quá bao lâu, Lý Ước đã đem Hà Cánh chốt tới tay. Lúc sau hai người bọn họ luôn luôn duy trì lấy cuộc sống phu phu hài hoà, Hà Cánh như cũ lưỡi độc không giảm, Lý Ước cũng như trước duy trì cuộc sống dưới giường thê nô trên giường cường phu thỏa mãn *tính* phúc của vợ yêu.

Chỉ chớp mắt cũng cứ như vậy đi qua nhiều năm... Thẳng đến gần nhất, Hà Cánh mới rút cục đáp ứng cùng chính mình về nhà gặp mẫu thân.

Đang ở trong phòng bếp bận việc Lý Ước quay đầu nhìn nhìn mẹ cùng vợ iu ngồi trên ghế salon trong phòng khách. Đột nhiên, Hà Cánh như là có cảm ứng dường như cũng nhìn lại đây, Lý Ước liền đối với hắn cười cười, không ngoài ý nhìn thấy Hà Cánh hung hăng trợn mắt nhìn chính mình liếc mắt một cái, lại đảo mặt đổi vị trí tầm mắt. Lý Ước nhếch môi, cười đến càng vui vẻ hơn.

ENDING ♥